

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

KARINCA İLE ÇEKİRGE

EZOP MASALLARI

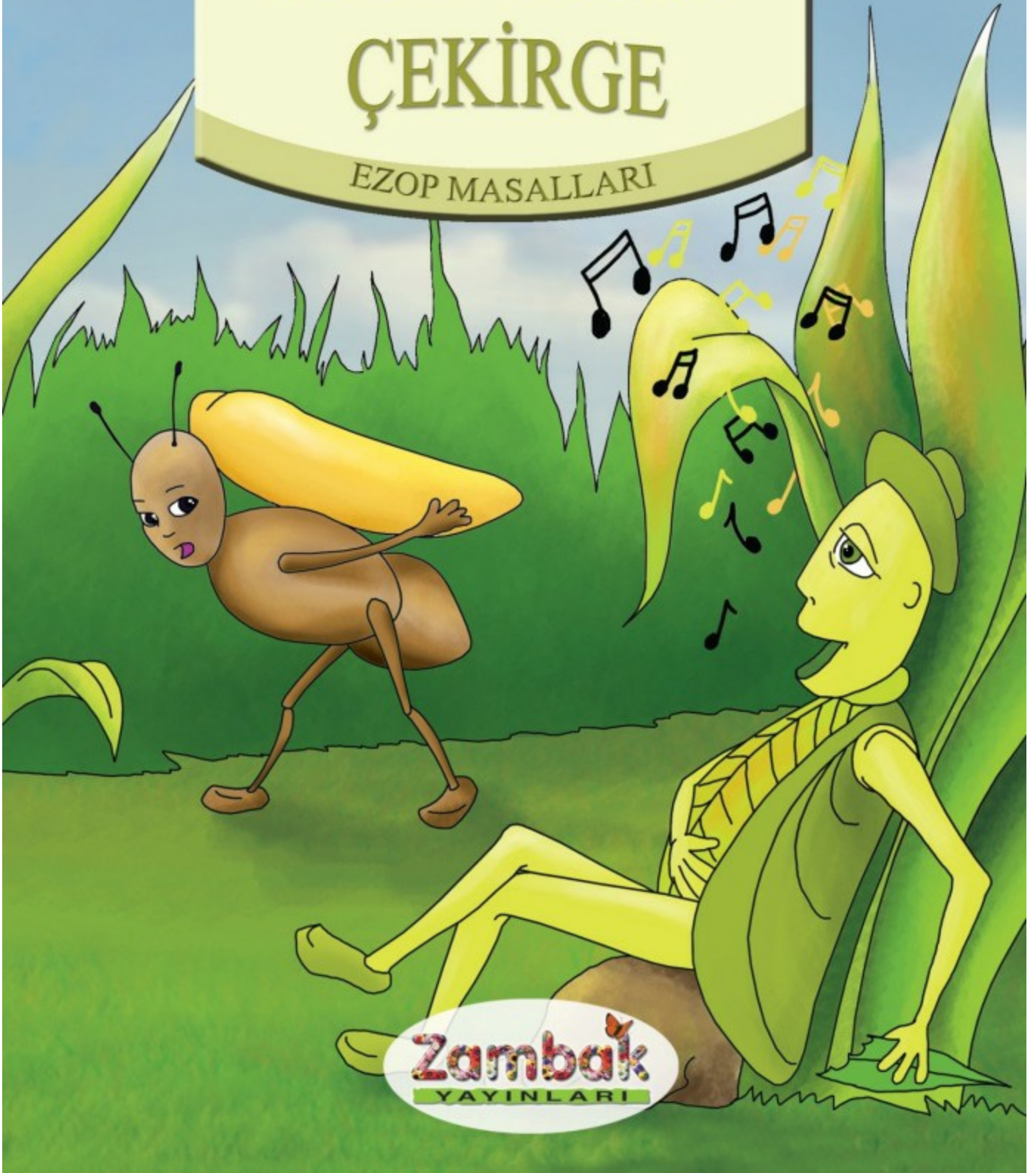

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

KARINCA İLE ÇEKİRGE

EZOP MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

KARINCA İLE ÇEKİRGE

Hazırlayan:
Mehmet AZİM

Zambak
YAYINLARI

KARINCA İLE ÇEKİRGE

Karınca ile çekirgenin bulunduğu yerde yaz mevsimi yaşanıyor. Çalışkanlığı ile bilinen karınca, bu sıcakta bile çalışmaya gidiyor. Yuvasına buğday tanesi taşıyor. Karınca, yolda yürürken çekirge ile karşılaşmış. Çekirge:

– Karınca kardeş, bu sıcakta nereye gidiyorsun? Gel de gölgede biraz dinlen. Uzun süreden beri görüşemedik. Konuşup muhabbet ederiz, demiş.

Karınca:

– Çekirge kardeş, ben şimdi çalışmaya gidiyorum. Sohbet edecek zaman değil. Kış mevsiminde çok işimiz olmaz. O zaman uzun uzun konuşuruz. Yazın gölge hoş olur ama kışın çuval boş olmamalı. Yazın çalışmayan, kışın aç kalır, demiş.

Çekirge:

– Şimdi aşı başı boş ver! Bak, ben ne güzel eğleniyorum. Çevrede istemediğim kadar hazır yiyecek var. Üstelik bu sıcakta çalışıp da terleyemem. Hazır gölgede uyumak varken çalışmak olur mu? Siz karıncaları anlamak çok zor. Durmadan çalışıyorsunuz, bir kış mevsimi için bu kadar hazırlık yapılmı, demiş.

Karınca:

– Yaz mevsimi geçmez, bu hazır yiyecekler tükenmez sanma! Tembel tembel oturacağına git, çalış. Koca bir kışı, başkasının verdiği yiyeceklerle geçiremezsin, demiş.

Çekirge:

– Karınca kardeş, hadi güle güle çalışmaya git. Şimdi keyfimi kaçırma, demiş.

Karınca, kendi kendine:

– Böyle tembeller nasıl yaşıyor anlamıyorum, demiş.

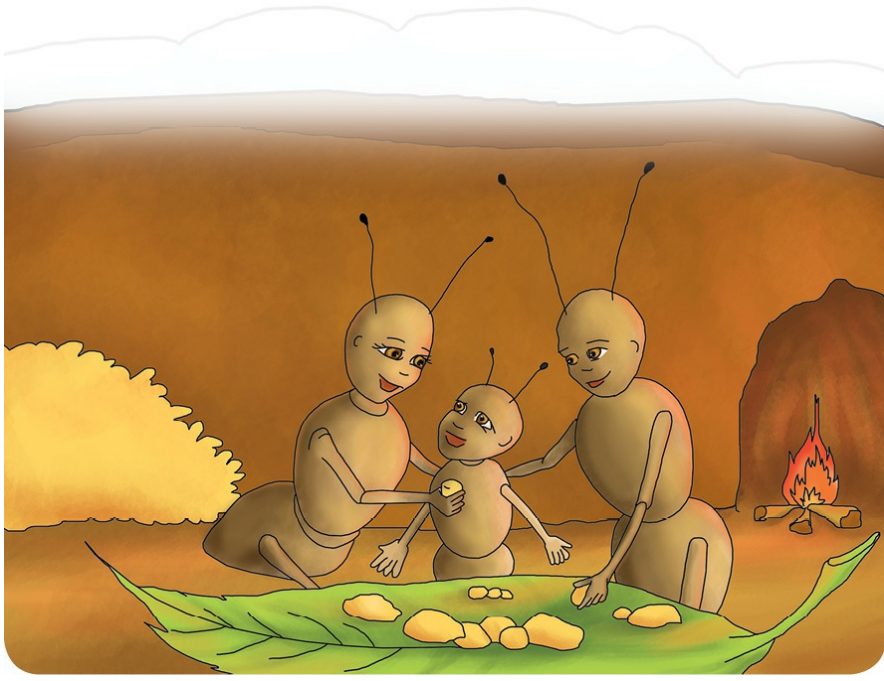
Tembel çekirgenin keyfine diyecek yokmuş. Çekirge, kırlarda dolaşmış, şarkılar söylemiş. Üstelik karnını çok da güzel doyuruyormuş. Bu çevrede ondan mutlusu yokmuş.

Karınca ise kan ter içinde yuvasına buğday taşımaya devam etmiş. Günler haftaları, haftalar ayları, aylar mevsimleri kovalamış. İlkbahar, yaz, sonbahar derken kış mevsimi gelip kapıya dayanmış. Gölgeler gitmiş, yaz mevsimi sona ermiş. Artık çekirgenin şarkı söyleyeceği günler geride kalmış. Üstelik, çevrede yiyecek de bulunmuyormuş.

Kış mevsimi olanca şiddetiyle geri dönmüş. Kar, fırtına, soğuk hayatı iyice güçleştirmiş. Karınca ailesi, sıcak yuvalarında mutlu bir şekilde yaşıyormuş. Kışın karı, soğuğu onları etkilemiyormuş. Yazın çalışarak topladıkları yiyeceği yiyorlarmış. Onlar şimdi şarkı söyleyip masal anlatarak günlerini geçiriyormuş.

Çok soğuk bir günmüş. Çekirge, açlıktan bayılmak üzereymiş. Yarı baygın bir şekilde kendini, karınca ailesinin kapısının önüne atmış. Komşusunun kapısını tıklatmaya başlamış.

Baba karınca:

– Kim o, diye seslenmiş.

Çekirge:

– Benim, komşunuz çekirge. Kapıyı açar mısın lütfen, demiş.

Baba karınca, kapıyı açmış. Çekirge, kapı açılır açılmaz içerdeki buğday tanelerini görmüş. Buğday tanelerini görünce gözü açılmış. Şimdi onları doyasıya yediğini hayal etmiş.

Çekirge:

– Merhaba karınca kardeş! Hâlimi görüyorsun, açlıktan bu duruma düştüm. Sonunda sizin kapınızı tıkladığımı tahmin etmişsindir herhâlde, demiş.

Baba karınca:

– Şu soğuk günde bizleri rahatsız etme! Üstelik şu anda ocakta yemeğimiz pişiyor, keyfimiz de çok iyi, demiş.

Çekirge:

– Yalvarırım komşu, böyle söyleme! Komşumu rahatsız etmeyeceğim de kimi rahatsız edeceğim? Ne olursun komşu, biraz yiyecek ver! Açlıktan ölmek üzereyim, demiş.

Karınca:

– Yaz mevsimi boyunca ne yaptın, kış için yiyecek biriktirmedin mi? Ben, bütün yaz çalıştım. Ben, yiyecek toplarken sen ne yapıyordun, demiş.

Çekirge:

– Ben, tembel tembel dolaştım. Yaz boyunca şarkı söyledim, eğlendim. Otların arasında ılık çalarak dolaştım. Hazır yiyecekler tükenmez, gölgeler gitmez, yaz mevsimi geçmez sandım. Canım çalışmak istemedi. Sonunda bu hâllere düştüm, demiş.

Karınca:

– Ya, demek ki bütün yaz şarkı söyledin, saz çaldın! Bütün yaz şarkı söylediğine göre kış boyunca oynarsın, demiş.

Çekirge:

– Şakanın sırası değil komşu! Bir hata yaptık işte! Açım komşu, açım! Ne şarkı söyleyecek ne de

oynayacak dermanım var! Yardımına muhtacım, demiş.

Karınca:

– Eh, umarım bu açlık sana iyi bir ders olmuştur. Bir daha yaz boyunca tembel tembel dolaşmazsın. Yiyeceklerini dikkatli kullanırsın. Eğlenmenin de dinlenmenin de zamanı vardır. Ama bir yıl boyunca tembel tembel oturulmaz ki! Bu kez sana yiyecek veriyorum. Bu kışı rahat bir şekilde çıkarmana yardım edeceğim, demiş.

Çekirge:

– Ben bu olaydan dersimi aldım. Çok teşekkür ederim komşu, demiş.

Karınca ailesi, çekirgeye bir kış boyu yetecek yiyecek vermiş. Çekirge de o kışı, rahat bir şekilde geçirmiş.

İyi kalpli karınca, hem komşusuna iyi bir ders vermiş hem de onu mutlu etmiş. Güzel bir komşuluk örneği sergilemiş.

Çekirge, sonraki yaz da eğlenmiş, şarkı söylemiş. Ama yiyecek biriktirmeyi, kış mevsimine yazdan hazırlanmayı da unutmamış. Her şeyi yerinde ve zamanında yapmış.

TAVUS KUŞUNA ÖZENEN KARGA

Evvel zaman içinde bir karga varmış. Bu karga, kendini beğenmezmiş.

– Bu simsiyah tüylerle hiç de güzel görünmüyorum. Kendimi güzelleştirmenin bir yolunu bulmalıyım, demiş.

Bu karga bir gün tavus kuşlarını görmüş. Onlar gibi rengârenk olmayı çok istemiş.

– Kuş dediğin böyle olur. Ben de kuş muyum? Şu renk renk tüyler bende olsa eminim ki çok güzel görünürüm, demiş.

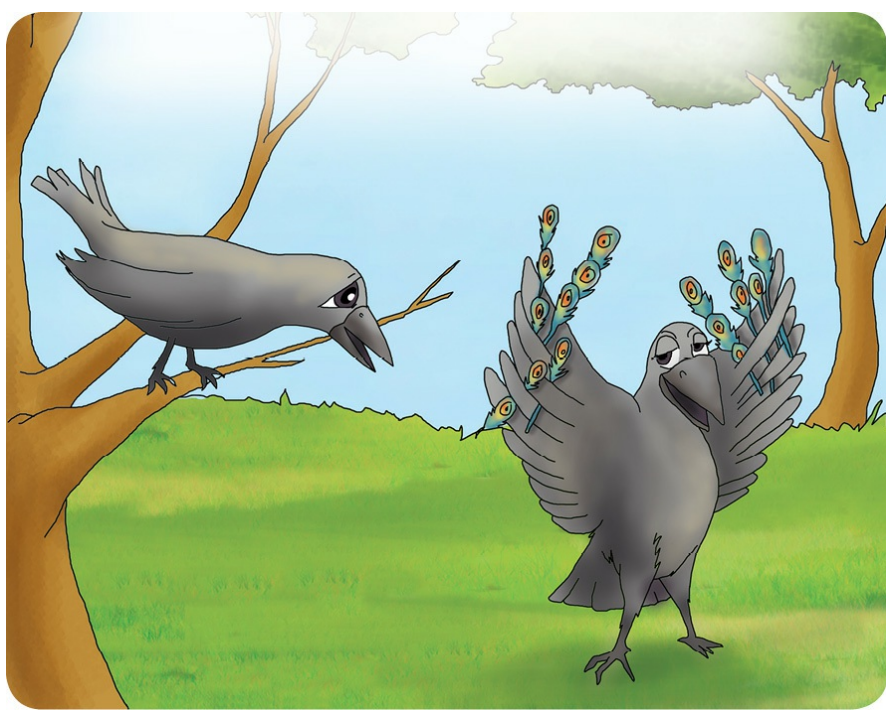

Karga, bunları düşünürken tavus kuşlarının tüylerini döktüğü yeri bulmuş. O, artık emeline ulaşmak üzereymiş. Tavus kuşlarının tüylerini almış, kendi tüyleri arasına takmış. Karga şimdi, bir tavus kuşu gibi görünüyormuş.

Karga, diğer kargaları beğenmez olmuş. Onların yanına bile yaklaşmıyormuş. Bir gün arkadaşlarından biriyle karşılaşmış.

Arkadaşı:

– Merhaba karga kardeş, bu hâlin nedir? Bu tavus tüylerini nereden buldun, diye sormuş.

Tavus kuşuna benzeyen karga:

– Ben, senin gibi kara kargalarla konuşmam. Tavus kuşlarını bulup onlarla arkadaşlık yapacağım, demiş. Arkadaşlarını küçümsemiş.

Arkadaşı da:

– Dostum, sen kendini beğenmiş birisin. Ama bu tüylerle çok gülünç bir durumda olduğunun farkında değilsin, demiş.

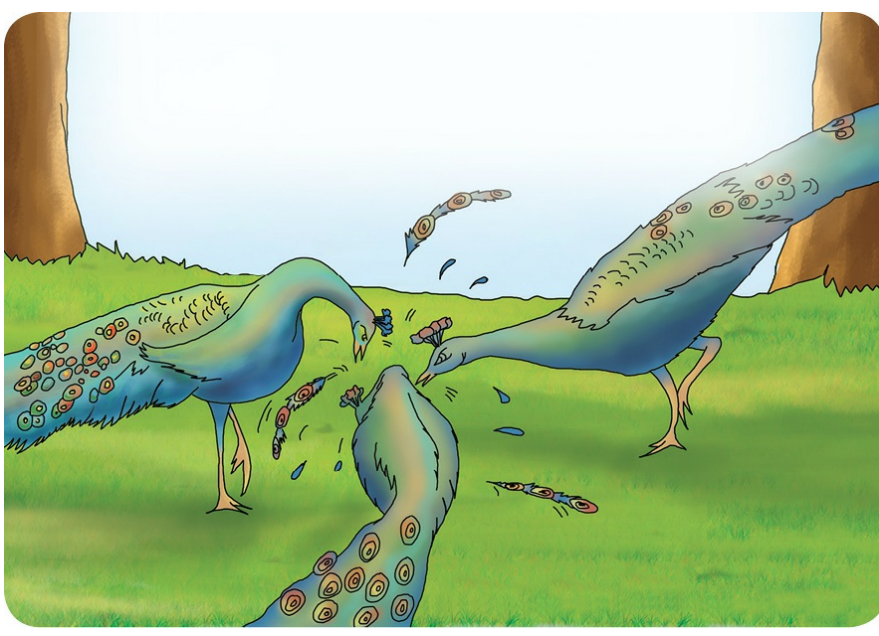
Tavus kuşuna benzeyen karga, bu sözleri duymazlıktan gelmiş. O, bir tavus kuşu sürüsüne katılmaya karar vermiş. Tavus kuşu sürüsüyle birkaç gün dolaşmış. Ama tavus kuşları, kargadaki garipliği sezmiş. Onun tavus kuşu olmadığını anlamışlar.

Karganın ne yürüyüşü ne de tüylerinin duruşu tavus kuşuna benziyormuş. Tavus kuşları, bu garip kuşu yakalamışlar. Onun, tavus kuşu tüyü takan bir karga olduğunu anlamışlar.

Bütün tavus kuşları, kargaya saldırmış. Onu güzelce gagalamışlar, tüylerini yolmuşlar. Sonra da onu aralarından atmışlar. Karga, kendini tavus kuşlarının elinden zor kurtarmış.

Tavus kuşları:

– Şu karganın hâline bakın. Bu yoluk hâliyle onu kim beğenecek acaba, diye karganın arkasından kakhaha atmışlar.

Talihsiz karga, yaptıklarından dolayı çok pişman olmuş. Hele arkadaşlarını küçük görmesi hiç doğru bir davranış değilmiş.

Karga, hiçbir şey olmamış gibi eski arkadaşlarının arasına dönmüş.

Kargalardan biri:

– Hey arkadaşım, tüyelerine ne oldu? Çok gülünç görüldüğünün farkında mısın? Geçen gün tavus kuşu gibi süzüle süzüle yürüyordun. Bizi de küçük görüyordun. Şimdi şu hâline bak, demiş.

Kendini beğenen karga:

– Arkadaşlar, hepimizden özür dilerim! Söylediklerinizde haklısınız ama ben hatamı anladım. Bundan sonra hiçbir arkadaşımı küçük görmeyeceğim. Başka kuşlara benzemek isterken az kalsın siz dostlarımı kaybedecektim. Karga olarak kalmanın, en doğru karar olduğunu öğrendim. Ne olur, beni tekrar aranızda alınız, demiş.

Diğer bir karga:

– Kendi tüylerinle yetinseydin başkalarının seni hor görmesinden kurtulurdun. Böyle bir cezaya

uğramazdın, demiş.

Kargalar, kendini beğenen karganın durumu ile ilgili bir toplantı yapmışlar. Sonunda onu affetmişler ve aralarına almaya karar vermişler.

Kendini beğenen karga, kendini beğenmeyi bırakmış. Kargalardan bir karga olarak hayatını devam ettirmiş. Bir daha başka kuşlara benzemeyi aklının ucundan bile geçirmemiş.

İHTİYAR ÇİFTÇİ VE OĞULLARI

Evvel zaman içinde, uzak diyarların birinde zengin bir çiftçi varmış. Çiftlikte çeşit çeşit hayvanlar, leziz leziz meyveler bulunuyormuş. Çiftçi, gençliğinde çok çalışmış. Çiftliğin güzelleşmesi için elinden geleni yapmış.

Aradan zaman geçmiş, çiftçinin üç oğlu dünyaya gelmiş. Çocuklar büyümüş, genç olmuş. Çiftçi de epeyce yaşlanmış.

İhtiyar çiftçi, bir gün çocuklarını yanına çağırmış. Onlardan, bir miktar çubuk getirmelerini istemiş. Çubukları demet yapmış ve en büyük oğluna vermiş.

– Haydi yavrum, şu çubukları kır, demiş.

Çiftçinin en büyük oğlu, çubuk demetini eline almış. Bütün gücünü kullanarak çubukları kırmaya çalışmış. Fakat onları kırmayı başaramamış.

Yaşlı adam, bu sefer çubuk demetini ortanca oğluna vermiş. Ondan da çubukları kırmasını istemiş. Ortanca oğlu da uğraşmış, bütün gücünü kullanarak çubukları kırmaya çalışmış. Ama o da çubukları kırmayı başaramamış.

İhtiyar çiftçi, daha sonra çubuk demetini en küçük oğluna vermiş. O da bütün gücüyle çubukları kırmaya çalışmış. Ama bir tanesini bile kıramamış.

İhtiyar adam, oğullarını seyrediyormuş. Çubuk demetini küçük oğlunun elinden almış ve sonra şöyle demiş:

– Biraz düşünün bakalım! Sizin başaramadığınız bu işin hakkından nasıl gelebiliriz? Acaba bu yaşlı hâlimle ben, bu çubukları kırabilir miyim?

Çocuklar, şaşkınlık içinde birbirlerine bakmışlar. Sonra da kendilerini tutamayıp gülmeye başlamışlar.

Yaşlı adam, çocuklarının gözü önünde çubuk demetini çözmüş. Sonra, çubukları teker teker kırmış. Onları kırdıktan sonra çocuklarına dönmüş:

– Yavrularım, çubuklar bir demet olunca güçlerini birleştirdiler. Siz de onları kıramadınız. Ama onları teker teker ayırınca güçleri kalmadı ve dayanamadılar. Ben onları birer birer kırdım, demiş.

Çocuklar, babalarının kendilerine verdiği dersi anlamaya çalışmışlar. Babalarından alınacak çok ders olduğunu düşünmüşler.

Aradan birkaç gün geçmiş. İhtiyar çiftçi, üç oğlunu yeniden yanına çağırmış. Onlara şöyle demiş:

– Ben iyice yaşlandım. Size son bir nasihatim olacak. Lütfen yaşadığınız sürece birbirinizden ayrılmayınız.

Yaşlı adam, oğullarına büyük bir miras bırakmış. Fakat kardeşlerin her biri malları kendi bildiği gibi harcamak istemiş.

Birisi çalışmak yerine, hazır malları satıp geçinmek istiyormuş. Diğerleri de tembel tembel oturup bağı, bahçeyi kendi hâline bırakmış. Bağlar, bahçeler bakımsızlıktan orman gibi olmuş. Tarlaları da düzgünce paylaşamamışlar. Bu yüzden aralarında kavga çıkmış. Sonra birbirlerini mahkemeye vermişler.

Yıllarca mahkemelerde uğraşmışlar. Mahkeme masrafı, avukat parası derken ellerindeki mirası iyice azaltmışlar. Kalan toprak parçası da bakımsızlıktan bir işe yaramamış. Sonunda üç kardeş, yoksul duruma düşmüş.

İşte o zaman, babalarının ne demek istediğini anlamışlar. Ama iş işten geçmiş. Üç kardeş, birlik olmanın gücüne inanıp yeniden bir araya gelmişler. Önce, kalan mirası elden

geçirmişler. Tarlaları, tekrar eski hâline kavuşturmak için çalışmışlar. Çok çalışıp kaybettikleri mala tekrar kavuşmuşlar. Eskisi gibi zengin olmuşlar. Babalarının nasihatini akıllarından hiç çıkarmamışlar.

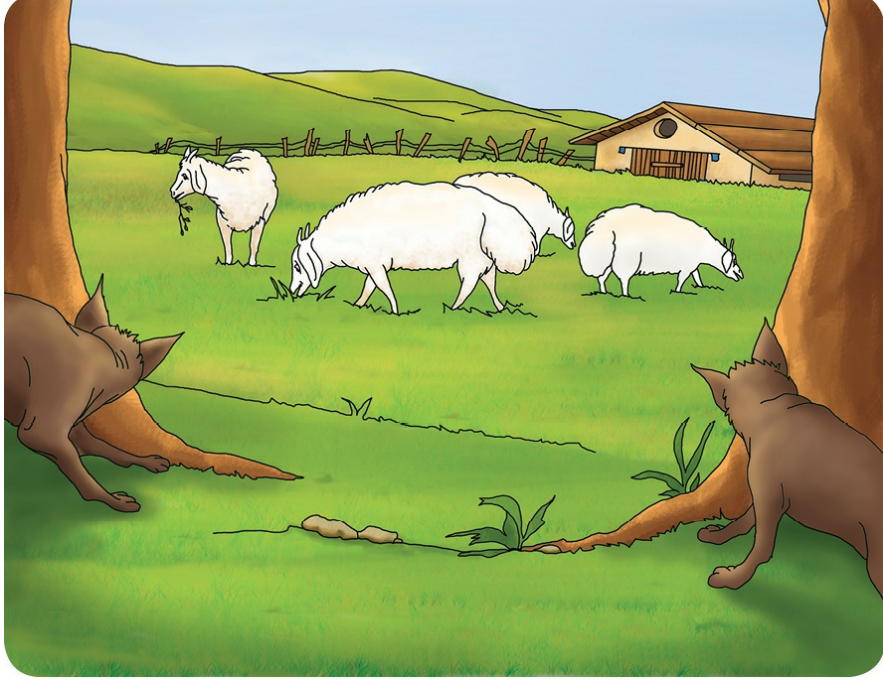
Kardeşlerin en büyüğü:

– Kim bilir babamızdan alabileceğimiz daha hangi dersler vardı? İnsanlar, bir ömür boyunca tecrübe edinirler. Biz o tecrübeleri öğrenerek aynı hatalara düşmekten kurtuluruz, demiş. Diğer kardeşleri de onu onaylamışlar. Hep birlikte, dayanışma içinde güzel bir hayat sürmüşler.

KURLAR İLE KOYUNLAR

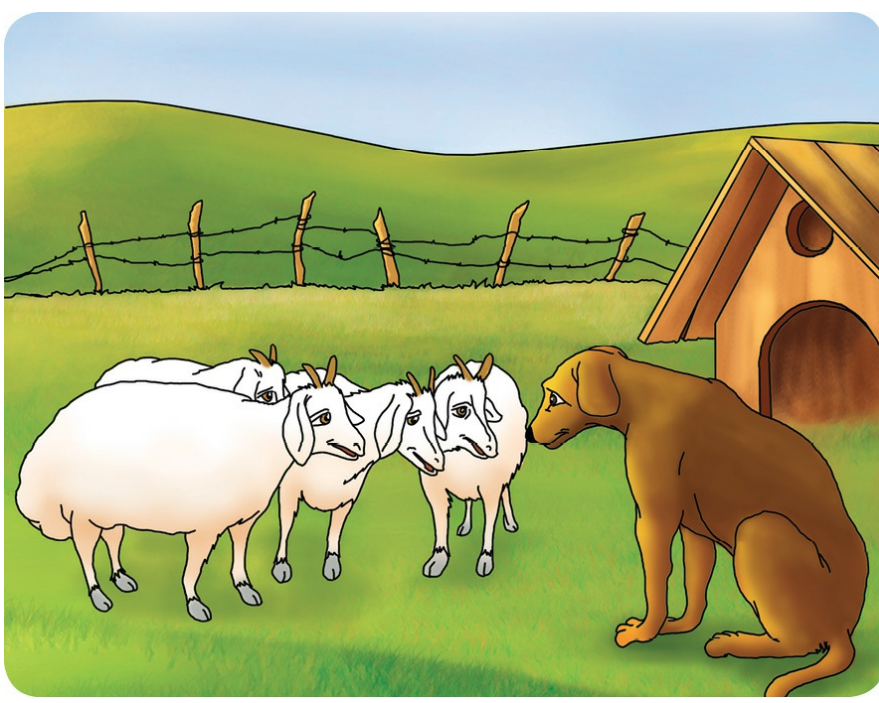
Kurtların bulunduğu ormana yakın bir koyun ağılı varmış. Kurtlar, köpeklerden korktukları için ağıla yaklaşamıyormuş. Fakat besili koyunları gördükçe iştahları açılıyormuş. Kurtlar, kendi aralarında:

– Bu koyunları yemenin bir yolu olmalı. Mutlaka onlara ulaşmalıyız. Yarı tok yarı aç gezerken yakınımızda bir sürü koyunun olması bizi üzüyor, diye konuşuyorlarmış.

Kurtlar, sonunda koyunlarla bir barış antlaşması yapmaya karar vermişler. Onlara elçi göndermişler. Elçi, kurtlardan gelen önerileri okumaya başlamış. Yazıda şöyle diyormuş:

– Niye birbirimize düşman olalım? Biz bundan sonra sizinle barış yapmayı düşünüyoruz. Aramızdaki düşmanlığa son verelim. Ama düşmanlığın tek nedeni köpeklerdir. Onlar, sürekli havlayıp bizi, size karşı kışkırtıyorlar. Onları aranızdan kovunuz. Böylece sizinle sonsuz bir barış yaparız. Birlikte huzur içinde yaşarız.

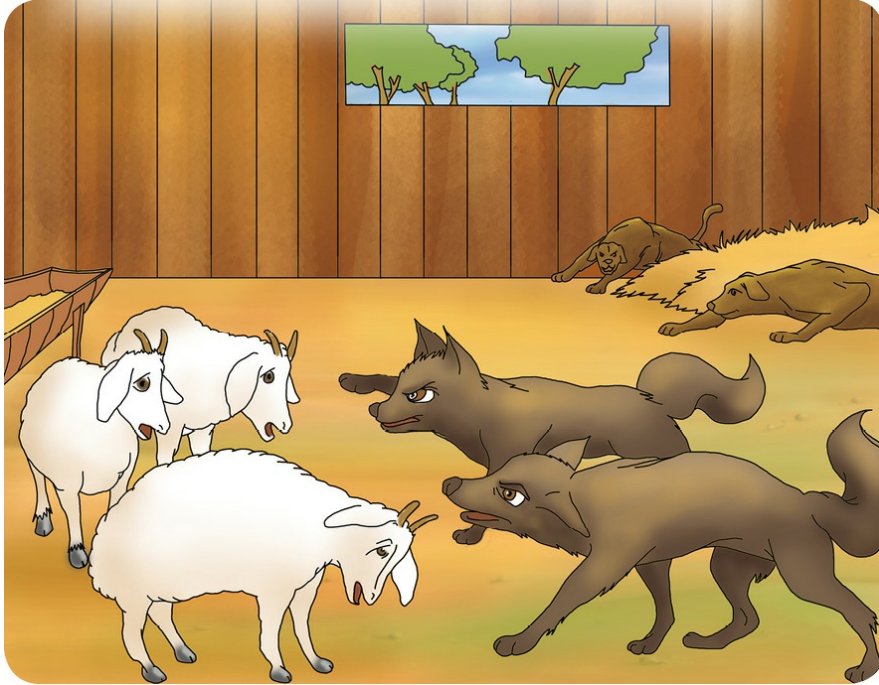

Koyunlar, elçinin mesajını dinledikten sonra:

– Teklifiniz çok hoşumuza gitti. Barış antlaşması, bizim için de iyi olur. Aramızdaki düşmanlığa son verebiliriz. Biz de şartlarımızı size, bir elçiyle bildireceğiz, demişler. Elçiyle güler yüzle yolcu etmişler.

Elçi, bu güzel sözleri hemen kurtlara iletmış. Onlar da gelen mesajlar karşısında iyi bir iş yaptıklarını düşünmeye başlamışlar.

Koyunlar, konuyu önce kendi aralarında değerlendirmişler. Uzun uzun tartışmışlar. En son yaşlı bir koyun söz almış:

– Arkadaşlar, bu öneriyi tartışmalıyız. Biz koyunuz, biraz safız ama canımızı verecek kadar saf değiliz. Konuyu köpeklerle de bir konuşalım. Daha sonra cevabımızı bildiririz, demiş.

Koyunlar, bir grup oluşturup Karabaş'ın yanına gitmişler. Sözcü koyun:

– Karabaş, kurtlar bize bir barış teklifiyle geldiler. Ama en önemli şartları, sizi sürüden uzaklaştırmak. Güya siz, aramızdaki düşmanlığın temel sebebiymişsiniz. Bu konuda ne dersin, diye sormuş.

Karabaş, anlatılanları can kulağı ile dinlemiş. Sonra:

– Bu kurtlara güven olmaz. Canınızı tehlikeye atamazsınız. Ama siz, şartları kabul etmiş gibi onlara elçi gönderiniz. Biz de ağılın bir köşesine saklanalım. Kurtların niyetinin ne olduğunu o zaman öğreniriz, demiş.

Kararlaştırıldığı gibi hareket etmişler. Köpekler, ağılın bir köşesine saklanmış. Birkaç gün ortalıkta görünmemişler. Uzaktan sürüyü seyreden kurtlar, köpeklerin yokluğunu fark etmişler.

Kurtlar, kendi aralarında:

– Herhâlde, koyunlar antlaşmayı kabul edecek, diye sevinmeye başlamışlar.

Koyunlar, kendi aralarında bir elçi belirlemişler. O, mesajı kurtlara iletmış.

– Kıymetli kurtlar, antlaşma şartlarını kabul ediyoruz. Köpekleri sürüden attık. Sizinle sonsuza kadar dost kalmak istiyoruz. Bir grup oluşturup antlaşmayı yapmak üzere ağılımıza geliniz, demiş.

Kurtlar, bu habere çok sevinmiş. Gelen elçiyi yemek istemişler. “Ama nasıl olsa, birkaç gün sonra hepsini yeriz.” diye acele etmemişler. Elçi koyun, sağ salim ağıla geri dönmüş.

Aradan birkaç gün geçmiş. Kurt grubu, ağıla gelmiş. Gelir gelmez koyunları rahatsız etmeye başlamışlar. Yaşlı koyunlardan biri:

– Ne yapıyorsunuz, arkadaşlarımızı rahatsız etmeyiniz. Hani, barış imzalayıp sonsuza kadar dost kalacaktık, demiş.

Kurt grubunun lideri, bir kahkaha atmış:

– Siz koyunlar, çok saf yaratıklarsınız. Bizim sözlerimize inandınız, öyle mi, demiş. Sonra da koyunlara saldırmaya çalışmışlar.

Bu sırada köpekler, hemen ortaya çıkmış. Kurtlara saldırmışlar, koyunlar da boynuz darbeleriyle kurtları etkisiz hâle getirmişler. Kurtlar, çareyi kaçmakta bulmuş. Koyunları, kolay lokma olarak yeme hayali boş bir hayal olmaktan başka bir işe yaramamış.

Koyunlarla köpekler, birlikte hareket edip mutlu bir şekilde yaşamışlar. Bir daha kurtların tuzağına

düşmemişler.

HOROZ İLE TILKI

Tilkinin biri, sabah erkenden ava çıkmış, yolu bir köyün kenarından geçiyormuş. Bu sırada bir horoz neşeli neşeli ötmeye başlamış. Onun ötüşü, tilkinin dikkatini çekmiş.

Tilki, horozla ilgili güzel düşüncelere dalmış. Karnı da çok aç olduğu için onu afiyetle yediğini hayal etmiş. Fakat horoz, tilkinin uzanamayacağı kadar yüksek bir yerdeymiş. Tilki, horozun kendisine kolay lokma olmayacağını anlamış.

Tilki, başını horozun bulunduğu yere doğru kaldırmış:

– Günaydın horoz kardeş! Sizi gördüğüme çok sevindim. Uzun süredir hiçbir horozdan şarkı dinlememiştim. Horoz sesini öyle özlemişim ki anlatamam. Güzel sesli horozları dinlemeye doyum olmuyor. Aşağıya insan de biraz konuşup dertleşsek güzel olur, demiş.

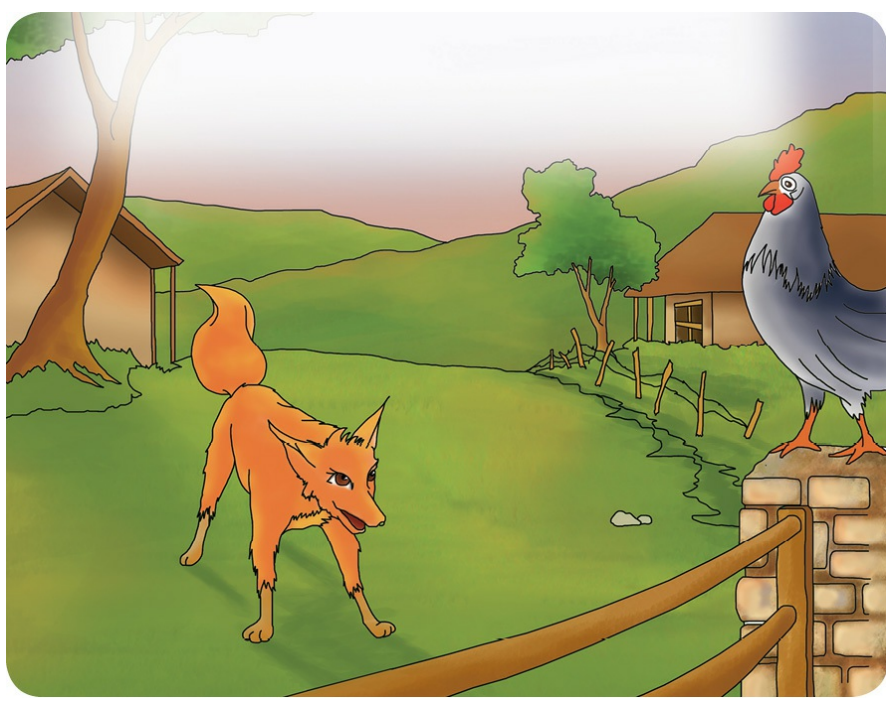

Horoz, akıllı bir hayvanmış. Tilkinin konuşmalarından, onun kötü niyetini anlamış:

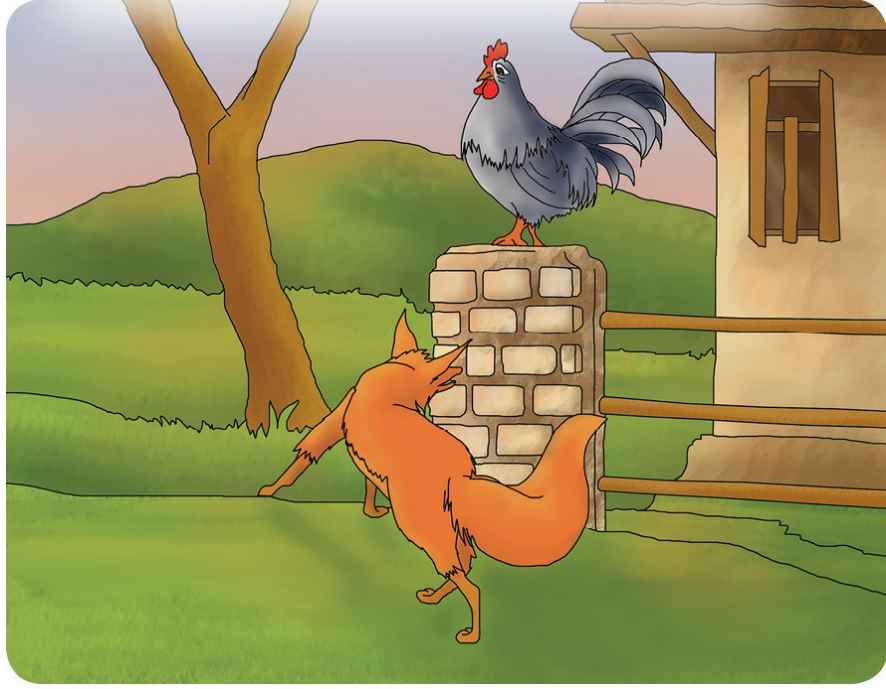
– Tilki kardeş, inanın ben de sizinle konuşup dertleşmeyi çok isterim. Gördüğün gibi şu anda işim var, insanları uyandırmam gerekiyor. Üstelik sizin de bildiğiniz gibi beni yemek için can atanlar var. Aşağıya inersen birileri beni yakalayıp yiyebilir, demiş.

Tilki, horozun korktuğunu anlamış. Sözleriyle horozu rahatlatmaya çalışmış:

– Horoz kardeş, sesini fazla yükseltip köylüleri rahatsız etme. İnsanlar, yorgun olabilirler, bırak biraz daha uyusunlar. Biz iki dost, güzel güzel sohbet edelim. Sanki biraz korkmuş gibisin! Kasabada olup bitenleri işitmedin mi? Hayvanlar, aralarında antlaşma yapmışlar. Artık bütün hayvanlar, birbirlerine saldırmadan kardeşçe yaşamaya karar vermişler. Bundan sonra hiçbir hayvandan korkmana gerek yok. Bundan emin olabilirsin, demiş.

Tilki, bu konuşmaları yaparken horoz da tilki ile ilgili planlar hazırlamaya başlamış. Dikkatli bir şekilde uzaklara doğru bakıyormuş. Sanki bir şey görüyor gibiymiş. Horozun hareketleri tilkinin dikkatini çekmiş:

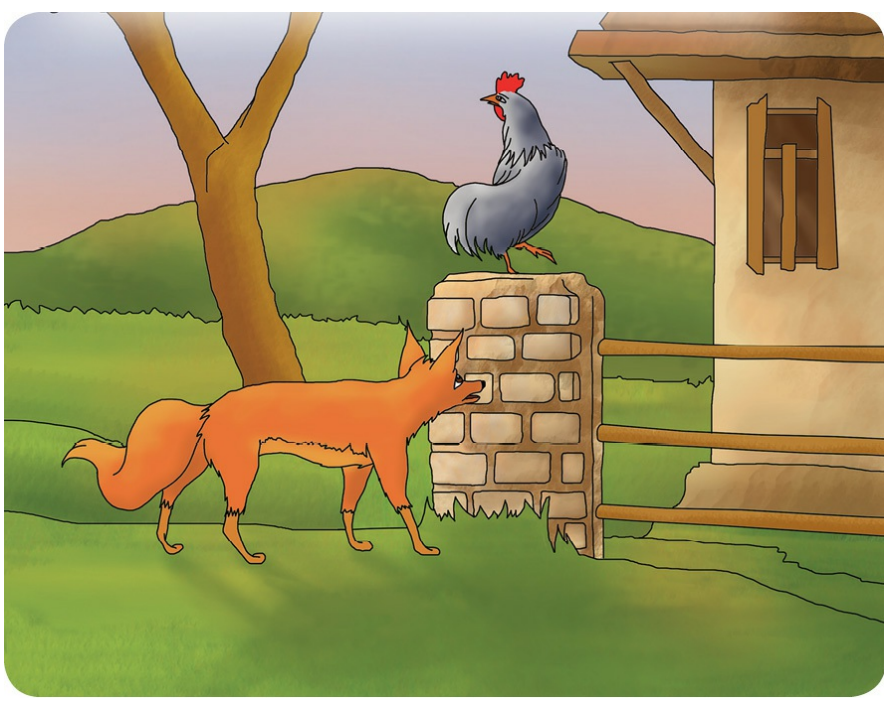
– Bir şey mi oldu horoz kardeş? Niçin uzaklara bakıp duruyorsun, demiş.

Horoz:

– Hayır, önemli bir şey yok! Sanki üç tane av köpeği bu tarafa doğru koşarak geliyor! Onlar dikkatimi çekti, demiş.

Bu haber üzerine tilki heyecanlanmış:

– Doğru mu söylüyorsun horoz kardeş? İnan şakanın sırası değil, demiş.

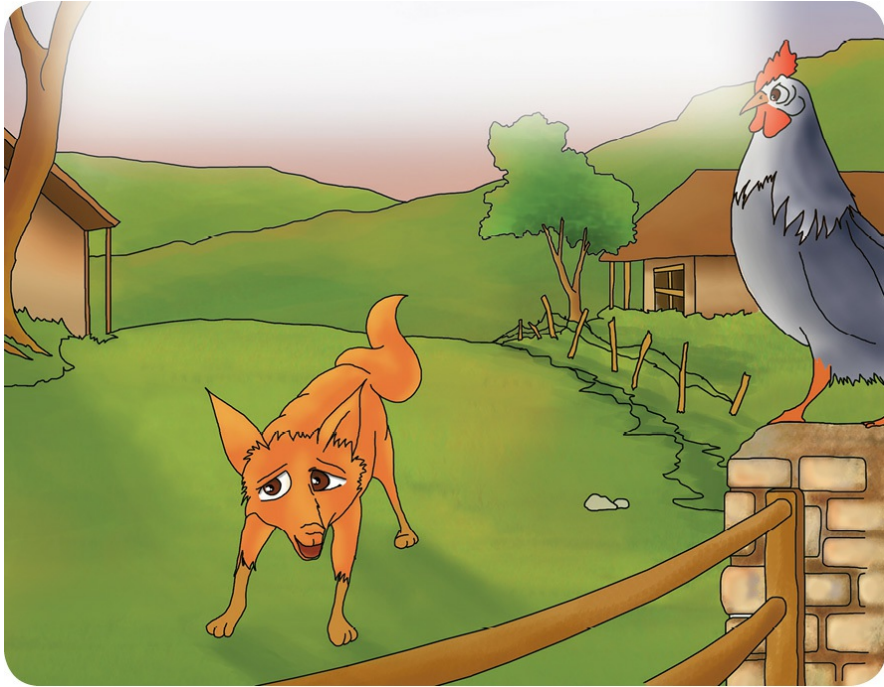
Tilki, kendi kendine:

– Bu köpek muhabbeti de nereden çıktı? Ne güzel, onu kandırıp mideme indirecektim. Bu horoz da çok akıllı canım! Herhâlde, bize burada ekmek yok, diye söylenmiş.

Horoz:

– İnan, şaka yapmıyorum. Üç dost köpek buraya doğru geliyor. Umarım, onların da dostluk antlaşmasından haberi vardır, demiş.

Tilki:

– Eh, ben artık müsaade isteyeyim horoz kardeş. Senin sohbetine doyum olmuyor. Uzun süredir de konuşuyoruz. Evde yavrularım var, onları uyurken bıraktım. Şimdi beni arıyorlardır. Ben gidiyorum, demiş.

Horoz, bulunduğu yerden aşağıya iniyor gibi yapmış.

– Tilki kardeş niye acele ediyorsun? Ateş almaya mı geldin? Dostlarımız köpeklerle de tanışırın. Ben de sizinle bir süre daha sohbet edecektim. Şimdi aşağıya iniyorum. Hem bütün hayvanlar kardeş gibi yaşamayacaklar mı? Köpeklerden niye korkuyorsun, demiş.

Kaçmaya hazırlanan tilki cevap vermiş:

– Doğru söylüyorsun da köpeklerin bu anlaşmadan haberi olmayabilir. Bu haberi henüz işitmemiş olabilirler, demiş.

Tilki, hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmış. Horoz da tilkiye yem olmaktan kurtulmuş, şen sesiyle ötmeye devam etmiş. Kurnaz tilki ise kötü emeline ulaşamamış.

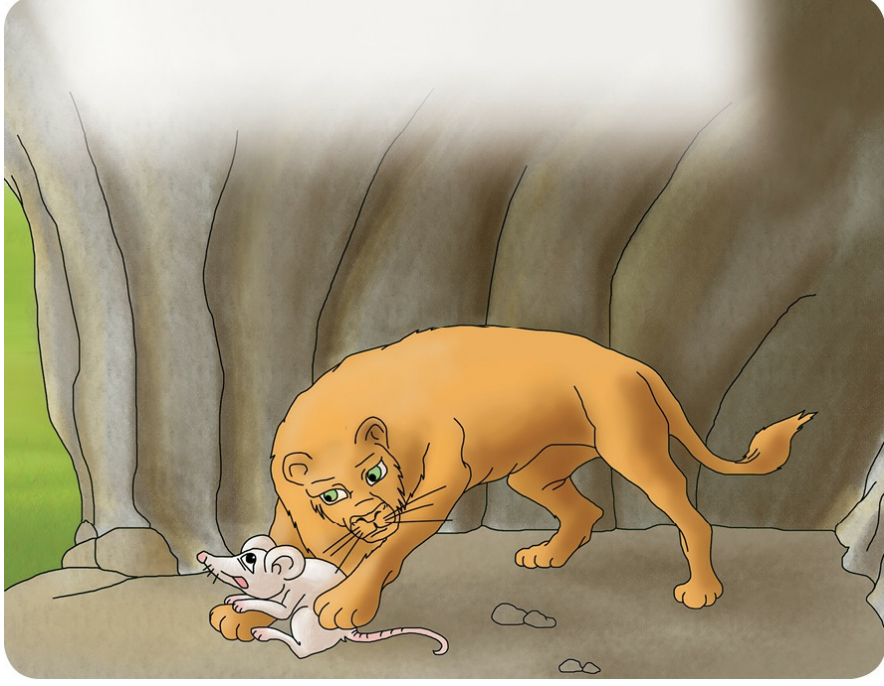

ASLAN İLE FARE

Ormanlar kralı aslanın karnı acıkmış. Etrafta dolaşp av aramaya başlamış. Öğleye kadar dolaşmasına rağmen hiçbir av bulamamış. Sonunda yorgun düşmüş.

Yorgun aslan, ininde uyumaya başlamış. Bu sırada içeriye bir fare girmiş. Ormanlar kralının burnuna kadar tırmanmış, tırmanırken de onu uyandırmış. Aslan, koca pençesiyle, fareyi bir hamlede yakalamış. Fareyi afiyetle yiyecekmiş. Bu sırada fare, aslana yalvarmaya başlamış:

– Ne olur kralım, beni yemeyin! Beni serbest bırakın. İleride belki size bir yardımım dokunur, demiş.

Fare, aslanın avucu içinde tir tir titriyormuş. Aslan, farenin ne kadar korktuğunu görmüş:

– Konuştuğun şeye bak! Minicik bir farenin bana ne yardımı olabilir ki? Peki, seni yemeyeceğim. Zaten dişimin kovuğunu bile doldurmazsın, demiş. Fareyi serbest bırakmış.

Özgürlüğüne kavuşan fare, hızla oradan uzaklaşmış. Aslan, farenin konuşmalarına ve hızla uzaklaşmasına kahkaha ile gülmüş.

Bu olaydan sonra aslan, avlanmaya devam etmiş. Bir süre dolaşmış, ormanda ilerlerken avcılarının kurduğu tuzağa düşmüş. Tuzağın ağları arasına sıkışmış. Kükremiş, çırpınmış, ağı parçalamaya çalışmış. Fakat bir türlü ağdan kurtulamamış. Ağdan kurtulamayacağını anlayınca olanca sesiyle kükremeye başlamış. Bütün orman, aslanın kükremesiyle zangır zangır titremiş.

Küçük fare, aslanın bu kükreyişini duymuş. Bu, fareyi bağışlayan aslanın sesiymiş. Evet, evet! Bu, tanıdık bir sesmiş.

Fare, koşarak aslanın bulunduğu yere gelmiş:

– Merhaba kralım! Tuzağa mı düştün? Sesini duydum ve sana yardıma geldim. Seni bu ağdan kurtaracağım, demiş. Aslan, acı acı gülmüş:

– Sen kim, beni kurtarmak kim? Şu minicik hâlinle sen mi beni kurtaracaksın, demiş.

Fare:

– Kralım, beni küçük mü görüyorsunuz? Bu sözlerinizle beni incitiyorsunuz. Allah her hayvana bazı üstün özellikler vermiştir, demiş.

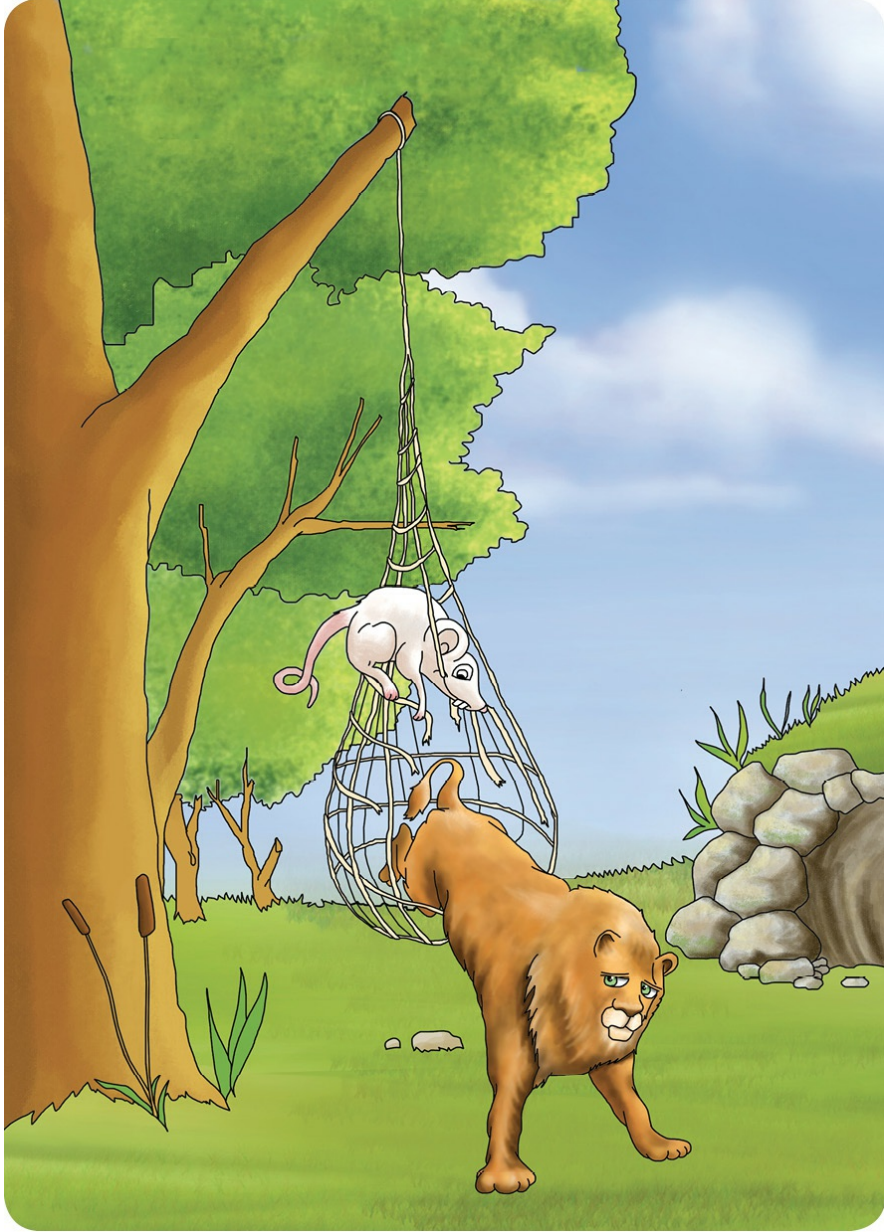
Aslan, inanmasa da:

– Haydi, ne yapacaksan yap da beni şu ağlardan kurtar! Avcı gelmeden buradan çıkayım, demiş.

Fare, hemen keskin dişleriyle ağları kemirmeye başlamış. Bir süre sonra, aslanı ağlardan kurtarmış.

Aslan:

– Fare kardeş, senden özür dilerim. Seni küçük gördüm. Doğrusunu söylemek gerekirse beni kurtarabileceğine inanmamıştım. Beklediğimden de becerikli çıktın. Demek ki her şey güçle olmuyor. Tuzağa yakalandığımda o kadar kükredim fakat senden başka yardımıma gelen olmadı. Eğer kabul edersen, seni kendime vezir yapmak istiyorum, demiş.

Fare:

– Kralım, sen benim canımı bağışladın. Ben de bu iyiliğin altında kalamazdım. Küçük bile olsam bazı üstün becerilerim var. Bunu kullanarak size yardımcı oldum, demiş.

O günden sonra aslan, yapacağı işler konusunda fareye danışmış. Onun fikirlerine de başvurmuş. Birlikte, orman halkını güzel bir şekilde yönetmişler.

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM 100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

1. Karınca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylek
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmeceler
22. Tekerlemeler

Zambak
YAYINLARI

